

[Ninn-Hansen.]

virker også uforståeligt, at de overordnede funktionærer behandles som pariaklasse i overenskomstspørgsmål. Når man tager funktionærstandens stærke vækst i betragtning, må det også af den grund være opgaven at give den de samme arbejdsretlige rettigheder, som andre samfundsgrupper har. Der er en stigende tendens til at danne organisationer på langs, organisationer, der omfatter alle grupper i en virksomhed. Denne udvikling bør ikke standses af nogle forældede bestemmelser, der stammer fra klassekampens tid. Funktionærerne må have sikkerhed for, at også deres nyere organisationsdannelser bliver respekteret, og jeg håber, at den højtærede minister kan medvirke til at skabe denne sikkerhed gennem sit svar i dag.

Socialministeren (Strøm): Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen har spurgt mig, om jeg mener, at funktionærlovens § 10 giver tilstrækkelig sikkerhed for, at enhver funktionærorganisation kan kræve forhandlinger om løn- og arbejdsvilkår for alle grupper af funktionærer, der er ansat i en virksomhed.

I funktionærlovens § 10, stk. 1, fastslås det, at funktionærerne har ret til at organisere sig til varetagelse af deres interesser, og i stk. 2, at ethvert personale, uanset størrelsen, har ret til gennem sin organisation at kræve forhandling med virksomhedens ledelse om løn- og arbejdsvilkår. I henhold hertil mener jeg for mit vedkommende at kunne svare bekræftende på det ærede medlems spørgsmål, men i øvrigt må jeg gøre det ærede medlem opmærksom på, hvad det ærede medlem jo også selv er klar over, at spørgsmålet om funktionærlovens fortolkning henhører under domstolene.

Ninn-Hansen: Det glæder mig selvfølgelig, at den højtærede minister har den opfattelse, at funktionærloven må fortolkes på den måde, at den giver den fornødne sikkerhed, og jeg takker for det svar, den højtærede minister gav, men jeg glæder mig ikke helt så meget, når den højtærede minister henviser til domstolene. Det drejer sig her om et afgørende, meget centralt

spørgsmål, der burde være helt indiskutabelt, nemlig om at skabe den fulde sikkerhed for, at funktionærorganisationerne har denne forhandlingsret for alle gruppers vedkommende. Derfor vil jeg spørge den højtærede minister, om ministeren vil medvirke til, at der nu skabes den fuldstændige sikkerhed. Domstolsafgørelser kan, hvis de går helt til højesteret, tage meget lang tid, og hvad skal der så ske i mellemtiden?

Jeg vil gerne spørge, om ministeren for at fremme en hurtig løsning af denne sag vil sende sagen til den arbejdsretlige kommission, der jo skal udføre et hurtigt arbejde, og få den behandlet dér, således at man kan få sikkerhed for, at det er funktionærloven, der gælder, og om den højtærede minister, hvis det skulle vise sig at være nødvendigt, vil forberede en ændring af funktionærloven, således at den giver den fuldstændige sikkerhed.

Socialministeren (Strøm): Det spørgsmål, det ærede medlem har stillet mig, mener jeg at jeg har besvaret i mit første indlæg. Det ærede medlem ønsker imidlertid derudover under henvisning til, at han har nævnt en konkret foreliggende situation, hvor der mellem parterne er uenighed om forståelsen og rækkevidden af funktionærlovens bestemmelser, at få en udtalelse eller en indgriben fra mig vedrørende denne konkrete sag. Jeg må imidlertid igen gøre det ærede medlem opmærksom på, at spørgsmålet om funktionærlovens fortolkning hører under domstolens område. Jeg har derfor ingen hjemmel til at træffe en afgørelse eller til at fremsætte nogen vejledende udtalelse, men må om spørgsmålet i almindelighed henvisse til det svar, jeg gav i mit første indlæg.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ingmar Wagner* til undervisningsministeren:

„Er årsagen til, at de for længst planlagte udvidelser af den polytekniske læreanstalt ikke er påbegyndt, at militæret ikke ønsker at afgive de bygninger, der ligger umiddelbart op til læreanstalten og er nødvendige for uddannelsesplanernes gennemførelse?“